

В нїрвані вічних трас

Наталія Горішна

Тобі, напевно, сниться щось хороше –
Так довго спиш, так довго й міцно спиш...
Чи вже награвся парубоцьких гриц,
І, наморившись, зліг на ложе Боже?
Не будишся. А вже пашіють рожі,
Та ти ж чуткий до їхніх дивовиж!
І, врешті-решт, ще жде тебе Париж,
Поет без нього втішитись не може!
Ти вже рахуєш відстані в парсеках?
І ніпочому – швидкість світлова?
Невже забувся, як стрункі смереки
Із спозаранку просяться в слова? –
Такі малі в нїрвані вічних трас...
А тут, у нас – все ще існує час.